

[Peter Nielsen.]

de andre skylden, så jeg skal derfor nøjes med at opridse visse historiske data.

Den 31. december 1964 forelå betænkning om merværdiafgiften, altså den såkaldte moms. Den 12. maj sidste år fremsatte regeringen lovforslag i henhold til betænkningen og 14 dage efter lovforslag om kildeskat. De to lovforslag blev behandlet uafhængigt af hinanden i hver sit udvalg. Den 20. august tilstillede finansministeren udvalget en beregning over, hvordan provenuet fra meromsen kunne anvendes under forudsætning af, at forslaget blev vedtaget i september sidste år til ikrafttræden 1. januar 1966.

Af denne beregning fremgik det, at man i indeværende finansår kunne have hævet den skattefri bundgrænse til 9.000 kr. og proportionalsskattegrænsen til 24.000 kr. De skattedesler, som folk modtager i disse dage, ville altså kunne være reduceret med 600 mill. kr. og næste år, når meromsen ville have givet det fulde provenu, med yderligere 460 mill. kr., ligesom der også ville have været penge til de fornødne sociale kompensationer og et øget lønmodtagerfradrag. Vel har der været visse korrektioner senere, men det var regeringens — socialdemokratiets — tilbud til oppositionen, hvis man ville have vedtaget moms i september sidste år. Men sådan skulle det altså ikke være, og skatteyderne må med beklagelse nu modtage de ikke reducerede skattebillerter. Havde vi kunnet komme videre med kildeskatten, ville det snart have betydet, at en væsentlig del af befolkningen overhovedet ikke mere ville have modtaget denne kedelige skattebillet.

Man har talt om den famlende regering måske for at camouflere sin egen usikkerhed, men det reelle er dog, at der har ligget konkrete forslag, der ville have kunnet løse de fleste af de skatteproblemer, som alle erkender vi har i dag. Det har ikke været ultimative forslag; man har været villig til alle former for forhandling, dog selvfølgelig uden forhåndsbetingelser; enhver måtte stå frit i disse forhandlinger.

Der har været arbejdet flittigt i begge udvalg. De 377 bilag i momsudvalget taler deres tydelige sprog, og udvalget kunne da også til folketinget afgive en beretning

den 28. september sidste år på ikke mindre end 224 sider. Kildeskatteforslaget er blevet grundigt gennemgået her i vinterens og forårets forløb, men altså det hele uden egentligt resultat. Man kan så tale om de skønne spildte kræfter, men det er dog værd at bemærke, at udvalgene for så vidt er færdig med deres arbejde, og hvis den fornødne vilje i øvrigt er til stede, kan forslagene i den kommende samling ret hurtigt gennemføres.

Socialdemokratiet er fortsat villig til forhandling, og vi kan for vores skyld godt forlænge mødedagene her i folketinget længere hen i samlingen. Men det skal selvfølgelig have et formål; blot at sidde og stirre på hinanden kan vel ingen nytte være til, selv om det måske kan være et meget smukt syn. Vi skal vel ind i efterårets mere klare luft, før nye forhandlinger kan finde sted. Socialdemokratiet vil møde til disse forhandlinger med åbent sind og med samme tålmodighed; men man må vel efterhånden gøre sig klart, at vi snart ikke kan byde skatteyderne stort længere ventetid — klokken må være faldet i slag.

Alle er enige om, at vi ene af alle lande har et knudret skattesystem, der slet ikke passer for vort dynamiske samfund og er til irritation for alle. Det er måske også på sin plads at gøre opmærksom på de misforståelser, som oppositionen gør sig skyldig i med hensyn til socialdemokratiets stilling.

Regeringen har med den socialdemokratiske gruppes billigelse nu to gange fremsat momsforslaget, og vi er selvfølgelig villige til at gennemføre det; men det er ikke noget, vi ved en såkaldt politisk studeshandel vil give noget for. Der er her i folketinget og vel også hos store dele af befolkningen et udbredt ønske om at flytte dele af skattebyrden fra indkomst til forbrug. Vi har prøvet at imødekomme dette ønske, som ikke mindst oppositionen har gjort sig til talsmand for. Der er vel også almindelig enighed om, at det ikke går at betræde punktskatternes vej synderligt mere eller i hvert fald lave skattereform ad den vej; så skal der en generel vareafgift til. Skal der det, er også vi enige om, at merværdiafgiften er den bedste form. Vi knytter som betingelse hertil og har gjort det